

פרק ה' פרשת השבע עד פי או ר' חיים הקדוש

לע"ג הורי ר' אליהו בן בת שבע ז"ל

ב. ג' עי' ג' גראן לאה אירן בת טאויז ד"ל
ג. זה הדבר וגורו. צריך לדעת מה הוא
הדבר. ורשי פירש על הקרבת אהרן.
ואין זה פשוט מאמר הכתוב שאמר מעשר:
ונראה שכון לומר על המעשה שהחוכר
הכתוב בסמוך, רכחיב ויקרכו כל
העודה ויעמדו לפני ה', דሩך הכתוב לומר
לפני ה', ולא אמר לפני אهل מועד, גם לא
היה צריך לומר, שהרי אמר בסמוך ויקחו
וגורו אל לפני אهل מועד, אלא ירצה לומר
ד. שהיכינו עצם בערך השליםות והמושכל
והערכה עמידתם שהיא לפני ה'. ובבחינה זו
היא השגת חכמת ה' לנגידיו תלמיד, כי בזה
(ההלים טו ח) שווית ה' לנגידו תלמיד, כי בזה
לא ימות מימיינו שהיא התורה, כי אין
ה. ישיבת האדם ותנוועתו וכור כיшибתו וכור
לפני מלך ומכל שכן לפני מלך מלכי
המלכים (לשון הרמא או"ח טמן א).
וכשהשכל משא במעשה זה אמר לו זה
הדבר אשר צוה ה' תעשו, פירוש צוה ה'
ו. שתעשהו אותו, שתהיי תמיד מעריכים
בדעתיכם כי אתם עומדים לפני ה', וירא
אליכם בבר ה':

16.10.97

הנחיות

מג. אל תשקצו וג'ו. צריך לדעת מה
חזר עוד לזרות זהה. וכוכבינו ז"ל
אמורו (כתוב'כ) לרבות את שפירושו לארכן
חוורו. ודרישה זו אמת, אלא שאינה צריכה,
כיון שפירושו, וכי שביל שחוזו יהיו
מורטום:

ויש לישב דבריהם ז"ל, ואולי שבא
הכתוב להודיע כי האוכל מהשורצים
נעשה נושא עצמו שץ, והוא אומרו אל
חישקו את נפוחתיכם, פירוש לא תעשו
נפוחתיכם שץ, ובמה בכל השוץ השורץ
על הארץ בשתחלו אותו:

וְאֹמְרוּ וְלֹא תִּתְמַאֲוּ בָּהֶם אָוֹלֵי שְׁכּוֹן
לֹומר שְׁצָרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְזֹהָר בְּלֹבֶל יִכְּנֹס
לִפְנֵיהם אֲפִילוּ בְּהִיסָּת הַדּוּת, כִּי הַפְּרָשָׁ
שְׁבִין הַשׂוֹגֵג לִמְזֹיד בְּמִצְיאוֹת וְהַכְּשׂוֹגֵ
כִּמְזֹיד, כִּי הַתְּיוּבוֹב יִعַשֶּׂה מַעֲשָׂהוּ בְּנֶפֶשׁ אָדָם
אֲפִילוּ בְּהִסָּת הַדּוּת, אֶלָּא שִׁישׁוֹתָה הַפְּגָם
בְּמַעֲשָׂה מְזִיד חָתְּשָׁה נְפָשׁוֹ שְׁקָץ, וּבְשׂוֹגֵג
תִּתְמַא נְפָשׁוֹ וְתִּתְמַטֵּס, וּהוּא אֹמְרוּ וְלֹא
תִּתְמַא וְנִתְמַתֵּס בָּם:

**40. וצדריך האודם ליזהר בתוספת זהירות
וחזריות בכל דבר אשר יכנס בוגדר
ספק שיקוץ זה, ומה גם כומנין אלו שנוהם
האויר והארצות נולן יחד ואין לך גידולי
קורקע שאין בהם מהשיקוץ. שומר נפשו
ישמר את הרכבר:**

מד. כי אני ה' אלהיכם פירוש ומשונה
אומה ישראלית לקדושה וטהרה שלא
בחר ה' ליקרא אלה אלא לישואל, זה
צידך להרחיק מן הטעמה:
”(ב', יט, יז, יז, יז)

פָּרָשַׁת שְׁמִינִי

ב' שׂוֹגֶן שְׁמַנֵּי בָּיִום וְגַוּ קרא משה לאהרן וגו'. דע כי העשה דבר כוה שיתין גודלה הנודעת לו לוולטנו, לו היה אחיו, כאשר יתחייב לעשותה לא ישלוט בנטשו עשותה בכ' שלימות. הא' שיעשנה במחירות, והב' בצירוף בחינת החרוגות שישמשם בדבר, והג' עשיית הדבר בפרוטם לפני רכבים, והוריע הכתוב כי שלשתם יחד שלט משה בנטשו :ועשאים:

א) בבןגןד המהירות אמר ביום השmini פירוש
כהיותו הכורקר טהר לב לאככ,
אללחיקראאלהרן תתתלוהכהנו ולא
נעצל. **ב'** עשהא הדברבצירח בחנת
ההדוגהה שנמעןנהכהנו לאהרןו ולבניויחר,
ג') הגםגיזהזהז גיגדלל העצבןבלבוו שיראה
גורלוהה מושכתה לאהרןו ובניוו, ואשר יעצב אל
לכוו יעשה הדברבהדרגותו, בתמחילה יקרא
לאהרןו ואחריי כן לבניוו, כי לא היהה כר�^ה
בקריאתה בבניםו אז עם אהרן. **ג')** במצב כל
ד') הקרינםו רכתיב ולקניי שאלל, לעשותה הדברב
בפומכביב פניי רכבים ונכבדים, זוהה יורה על
שלימותה הרצוןנ לעשותה יתכרקר וכפה

הרגשותינו:

והוא מה שאמר הכתוב (קהליט לו ז) אדם
ובכמה תושיע ה', כי חלק הבהיר
שבאדם, בהצטרכותו עם האדם, שהוא
בחינת ההשכל נושא בו, פירוש לעזרו כדי
שלא יענש, והוא אינו ראוי לעונש, ובזה
אפשרו בדין הקברת הקרכן بعد החטא הוא
על קו המשפט, כאמור (שם) משפטך תחום
רבם אדם וככמה תושיע ה':

יבנה אָדָם וּבְהַמִּתְחָשֵׁעַ הָ':

טו. **וַיִּקְרֹב אֶת קָדְבֵן הָעָם.** וְהַקְרֻבָּה
בְּחִנָּת הַאוֹרוֹת הַנְּטוּעוֹת בִּישראל
מָקוֹר הַאֲרֹר אֲשֶׁר נִשְׁתַּנוּ בְּאַמְצָעוֹת הַחֶטְאָ,
וְלَا יִהּיו בְּחִנָּת הַנִּשְׁתַּוּן לְהַתְּקֻרְבָּן, כִּי

השינוי בנפש ייחיב ההורתה, כי יעשה
שאינו מין, ובאמצעות העכודה שעשה
אהרן יגיד הכתוב כי הקריב קרבן העם.
פיידוש שהקריב כל הרוחותם:
והנה מהרואי היה שיכתוב פסוק זה בסוף
מעשה הקרבן, וטעם שהתחילה בו,
לומר שהפעלה נעשה במא שכוון במעשה
קדום עשויה, כי לא המעשה הוא העיקר
אלא הכוונה הצריכה בו, והוא אשר עשה
אהרן במחילה מעשין, והבן:

וארמוין לך פרט אחד קטן שרמו הכתוב באומרו ויקרב את העולה ויעשה כמשפט, בכור רמזותיו לך כי זכרון העולה ירמועו על הכנסת ישראל, ובאמצעות הרהota ישראלי מהירושה הם מוריידים העולה למטה חס ושלום, וכאמצעות התקרכות לא מלבד שלא חשלוח בפצעים אלא יויספו להעלות עלייה אחר עלייה עד שתעמדו בגדר המשפט כדי לעשיכל, והוא וייעשה כמשפט, שמעתני?

שמע זאת בשם האור החםיס הקדוש ז"ע. (סגולת אראנגו צזוקן ז"ע) (בכלי אמונה נתיב ט) שהביא ישי ז"ה למלואה

ואולי נראה עוד כי הצעיר שיגיד הכתוב
הוא של משה, המוזכר בכתוב, כי
ראה גדולתו וגודלו וזרע ביד אהרן ובניו.
וצא ולמד צער הקנהה מדבר טוב מה
עשה, מעשה בניו של שמעון הצדיק
(מנחות קט:ז), ויתרנו מה שלפנינו שהיתה לו
ולזרעו אחריו:
ולצד שהפיצר בשליחות פרעה תרה אפו
בו ביום ההוא, וועצמו מהיות כהן
על עולם, וכשהגיע יום הפקידה נצטרד על
אשר פרוח ממנו עזח תפארת כהונת עולם,
והגם כי עצם מادر בצדקות ובכוננה, הלא כל
לב חי מרוגיש, ובפרט בדבר מצוחה יקרת
הערך ומופלאת נזאת. ואולי כי צער זה
רמזו הכתוב בפסוק (ברמבר ו א) וייה ביום
כלות משה, שהוא עצמו יום זה, ומיתת נדב
ואביהו רמזו כאן בפסוק יהיו ביום
השmini:

ב' י' כהה ג' ח' כה).
ח. ויקרב אהרן אל המזבח. ירמו
לדבריהם ז' ו' (ירושלמי מלוח פ"ב ה')
שאמרו שאלן לנכואה חוטא מה עונשו,
אמרה הנפש החותמת היא תמות. ולצד
כך רחמי ה' אמר יביא קרבן, שעיקר מעשה
הקרבן הוא מחשבת המקוריב, כי הוא החביב
בכל המעשה אשר יעשה בקרבן ההוא,
לייזוח ולהשרף על האישים, והיתה לו
מחשכה זו לכפרה, והוא אומרו ויקרב אהרן
אל המזבח, פירוש הוא עצמו הכנין לשים
אשם נפשו, וקרב למזבח פירוש לזכיתה
לאישים, ועשה השחתה במקומו לעגל,
לאיד רחמי ה' שמנרצה להביא חילפתו:

א) וראית' לחת לב בענין לפि מה שקדם לנו
(הנחה מואה שופטים א) כי נשבע ה'
להעמיד העולם ובראוו במשפט, וכל
האומר הקב"ה וחורתו בני מעיו (כ"ק
ג) אם כן אם הנפש החוטאת משפטה היא
זה תמות, כאמור הנביה (יחזקאל י"ד), אין
יביא קרבן ייפטר:

ונראה כי טעם נכון יש בדבר על פי המשפט, כי כשהאדם חוטא אין בחינתו בChance אדם, על דרך אומרים "ול' גן (זה"ק כא). אין אדם עוכב עבירה אלא אם כן נכנסה בו רוח שטוח, ונעשה כהמה, וכיום שחרור בתשובה רוח היא באנווש ועליה מדירוגה בהמה למדירוגה אדם,adam וראיינו הוא להמית אדם וזה תחת בהמה, זהה יכיא דוגמת החוטא שהוא בהמה, והוא שתחף עמה בענין החושב כי ראוי הוא לעשות בו משפט זה, וככפי זה חלק רוח המרגיז השם מיאל אם האדם בבהרעה זו:

ג. סיפורי לי שהצדיק מקורינו אמר שיש לו קברלה
משה). עיין בספר נתיב מצותיך מהגה' ע' מהרי"א
כ) רבינו שמע בכל לילה מורה אמי ברבונו רבינו